

РЕШЕНИЕ

№ 5211

гр. София, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Георги Кацаров

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100501229 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 11.11.2021 год., постановено по гр.дело №62338/2020 год. по описа на СРС, ГО, 53 с-в, ЗАД „А.“ АД е осъдено да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“ по искове с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **3 689.44 лв.**, представляваща непогасена част от изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 14.08.2019 год. и сумата от **290 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.03.2020 год. до 18.12.2020 год., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски по делото в размер на 1 003.24 лв.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника ЗАД „А.“ АД. Жалбоподателят поддържа, че неправилно първоинстанционният съд бил приел, че процесното ПТП било настъпило единствено поради противоправното поведение на водача на лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, на когото бил съставен акт за установяване на административно нарушение за допуснато нарушение на нормите на чл. 38 и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП и било издадено наказателно постановление. Видно било от заключението по съдебната автотехническа експертиза, че посоченият автомобил се движел по път с предимство, като по посоката на движение на лек автомобил „Шкода Октавия“ бил поставен знак В-23 „Забранено е завиването в обратна посока“ и имало светофарна уредба. Т.е. не само поведението на водача, застрахован в ответното дружество, било допринесло за настъпването на вредоносния резултат. Ето защо

моли обжалваното решение да бъде отменено, а искове – отхвърлени. Претендира и присъждането на направените разноси по делото.

Ответникът по жалбата ЗАД „Б.В.И.Г.“ счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че механизмът на процесното ПТП бил установен въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото, като възражението на ответника за съпричиняване се явявало неоснователно. Претендира и присъждането на направените разноси по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане искове с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента – чл. 411, ал. 1 КЗ се обуславя от установяването в доказателствена тежест на ищеца на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди, както и на обичайните разноси за неговото определяне; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД – т.е., че вредите са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение и 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка „гражданска отговорност“ между деликвента и ответника.

Установено е по делото, а и не се спори, че на 21.09.2018 год. между ищеца и Д.В.Т. бил сключен валиден договор за имуществено застраховане „Каско Стандарт“, с обект лек автомобил „Шкода Октавия“ с рег.№***** и със срок на застрахователно покритие от 15.15 ч. на 21.09.2018 год. до 15.15 ч. на 21.09.2019 год. По силата на договора ищецът е приел да покрива риска от повреди по собственото на застрахования МПС, а последният – да заплати застрахователна премия в размер на 723.98 лв. /която не се спори, че е била заплатена/.

Доказано е също така, че в срока на действие на договора за имуществено застраховане – на 14.08.2019 год., около 15.45 ч., е настъпило застрахователно събитие –

пътнотранспортно произшествие в гр.София, бул.“Симеоновско шосе“, вход на комплекс „Маски“, с участието на горепосочения застрахован автомобил, управляван от К.Д.Т. и лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“ с рег.№*****, управляван от С. П. П., за което на 07.01.2020 год. застрахователят /ищецът/ е изплатил на сервиз „А.-ДК“ ООД /извършил ремонта на процесния автомобил/ застрахователно обезщетение в размер на 3 664.44 лв. /с ДДС/ – фактът на осъществяването от ищеца заплащане на застрахователно обезщетение не е бил спорен между страните, както и че за определянето на застрахователното обезщетение същият е направил ликвидационни разноски в размер на 25 лв.

Безспорно е между страните и съществуването на валиден договор за застраховка „гражданска отговорност“ между ответното дружество и собственика на лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“ с рег.№*****, със срок на застрахователно покритие от 00.00 ч. на 01.04.2019 год. до 23.59 ч. на 31.03.2020 год., който покрива и отговорността на водача С. П. П..

Спорните между страните въпроси по същество във въззивното производство са свързани с механизма на настъпването на процесното ПТП, в т.ч. чия е вината за неговото настъпване, респ. наличието на съпричиняване /което своевременно релевирано от ответника възражение се поддържа и във въззивното производство/.

Настоящият съдебен състав приема, че събраните писмени доказателства – протокол за ПТП /който по своето естество представлява официален свидетелстващ документ – чл. 179, ал. 1 ГПК/, гласните доказателства чрез разпита на свидетеля К.Д.Т., чиито показания следва да бъдат ценени като ясни, последователни и житейски логични и заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, които при преценката им по реда на чл. 202 ГПК следва да бъдат кредитирани, обсъдени в съвкупност, установяват деликта и причинната връзка с вредите. Процесното произшествие е настъпило на кръстовище, регулирано с пътен светофар, при движението на лек автомобил „Тойота Ленд Круизер“ по бул.“Симеоновско шосе“, с посока от Околовръстен път към ул.“Проф. д-р Ив. Странски“ /който път е указан с пътен знак Б-3 като такъв с предимство/, който извършил маневра обратен завой и не пропуснал насрещно движещия се лек автомобил „Шкода Октавия“, в резултат на което настъпил удар между двете превозни средства.

В този смисъл СГС приема, че по делото е доказано, че действията на водача на лек автомобил „Тойота Ленд Круизер“ – С. П., съставляват граждански деликт. Той е извършил нарушение на правилата за движение по пътищата, а именно на правилото, установено в чл. 38, ал. 2 ЗДвП, според което при завиване в обратна посока водачът пропуска насрещно движещите се пътни превозни средства. Деянието на посочения водач е противоправно и в пряка причинна връзка от него са настъпили уврежданията на застрахованото при ищеца МПС. Вината се предполага – чл. 45 ал. 2 ЗЗД. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се посочи, че без правно значение е обстоятелството, че водачът на горепосочения лек автомобил се е движел по път с предимство, тъй като и насрещно движещия се лек автомобил „Шкода Октавия“ се е движел по същия/равнозначен път /виж заключението по

съдебната автотехническа експертиза – стр. 79/.

Следователно увреденият има срещу виновния водач вземане по чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е платил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента, респ. срещу неговия застраховател по застраховка „гражданска отговорност“.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитие и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитие – чл. 499, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 год. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ.

В частност от кредитираното заключение по съдебната автотехническа експертиза се установява, че стойността на ремонта, необходим за отстраняване повредите на процесния автомобил по средни пазарни цени възлиза на 4 449.32 лв. /която сума е в по-висок размер от претендираната от ищеца/.

Разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ изрично включва в размера на платимото по регресен път обезщетение обичайните разноски, направени за определяне на заплатеното обезщетение. В частност експертното заключение е било необходимо за ищеца при преценката за наличието на основание за заплащане на обезщетение и при определяне на вида и размера на щетите и съответно следва да се счита за такива обичайни разноски, които е установено въз основа на събраните писмени доказателства по делото, че възлизат на 25 лв.

Следователно ищецът се легитимира като кредитор на претендираното вземане от 3 689.44 /включващо и направените от него ликвидационни разноски от 25 лв./, поради което и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че релевираната претенция се явява основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил

механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие/. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, а доказателствената тежест е била на ответника, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, поради което при приложението на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, СГС е длъжен да приеме, че няма съпричиняване на вредоносния резултат.

В този смисъл законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че ищецът се легитимира като кредитор на претендираното регресно вземане в размер на 3 484.55 лв. и тъй като ответникът е в забава от 07.03.2018 год. – и на вземане за обезщетение за забава в размер на 273.92 лв., който е определен при правилно приложение на правилото на чл. 162 ГПК.

Доколкото е безспорно във въззивното производство, че ответникът е в забава от 01.03.2020 год. /виж чл. 412, ал. 1 – 3 КЗ/, то релевираната претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява основателна в претендирания размер от 290 лв. /определен по правилото на чл. 162 ГПК/.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата /ищеца/ действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 1 485.91 лв. /с ДДС/.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 11.11.2021 год., постановено по гр.дело №62338/2020 год. по описа на СРС, ГО, 53 с-в.

ОСЪЖДА ЗАД „А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****”, да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.“*****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски

във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 1 485.91 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____